

Istentisztelet 2022. február 11-én

„... felemelte arcomat az Úr”

Fohász: Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízatok benne mindenkor, ti, népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! **Ámen** (Zs 62,6-9)

Ének: 226 — Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom...

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy Eléd járulhatunk bármikor és bármilyen helyzetben, akkor is, amikor azt érezzük, hogy sehol sincs a számunkra segítség. Köszönjük, hogy igéd világossága az a szövétnek, amelynek fényénél eligazodunk, hogy el ne tévesszük az utat és a sötétség ne lepjen meg. Gyűjtsd meg szövétnekét azért áldott szent igédnek most is közöttünk, hogy igaz úton járhassunk, kedvére szent Felségednek. És köszönjük, hogy ha talán most sötétben is tapogatózunk, tudhatjuk, egyszer felkel a Nap a maga teljességével, hogy beragyogja életünket. Add, hogy ezt tudjuk kitartóan várni, Feléd fordított arccal.

Eléd hozzuk a lelki harcok, kísértések, próbák között levőket, különösen is a beteget, szenvedőt, hogy erősítsd bennük a hitet, az irántad való bizalmat. Kérünk az élettől búcsúzóként, ragyogjon fel számukra a megváltás bizonyossága, az örök élet reménysége, hogy lelki szemükkel lássák, amit készítettél a Téged szeretőknek. Akiket pedig itt tartasz, ajándékozd meg megújult hittel, reménységgel, szeretettel, ne vond meg tőlük békecségedet. Kérünk, taníts minket most is imádkozni, alázattal bünt vallani, kegyelmedet elfogadni, Téged magasztalni és hűségesen követni. Add értenünk és befogadnunk igédet, hogy életté legyen bennünk. Hallgass meg kegyelmedért. **Ámen**

1Sámuel 2,1-10 Anna hálaéneke

1 Akkor így imádkozott Anna: Örömet szerzett szívemnek az Úr, **felemelte arcomat az Úr.** Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek. **2** Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. **3** Ne beszéljétek oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedés! Hiszen mindentudó Isten az Úr, és ő teszi mérlegre a tetteket. **4** A hősök íja összetörik, **de akik** a földre rogytak, az erő övét kötik magukra. **5** A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, **de akik** éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. **6** Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. **7** Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. **8** Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az Úréi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. **9** Híveinek lépteit ő vigyázza, **de** a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. **10** Összetörnek, akik az Úrral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égből. Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, **felkentjének hatalmat ad.**

Kedves Testvéreim,

Anna hálaéneke itt az ószövetségi korban sok mindenben hasonlít ahhoz az énekhez (Magnificat), amelyben Mária magasztalta az Urat. Mindkettő gyermek születésével kapcsolatos, de a körülmények egészen mások. Az egyiknek nem lehetett és mégis lett gyermeke, a másiknak meg úgy lett, ahogyan nem lehetett volna... szóval, mindkettő Isten ajándéka.

Lényeges azonban, és erre figyeljünk ma, hogy mi a magasztalás oka? Az, hogy az Úr imádságot meghallgató Isten! Ezzel nem mondtam semmi újat, de mégis, nem mindegy, hogy az ember ezt megtanulta, elsajátított tananyagként mondogatja, vagy pedig tapasztalatként elmondhatja másoknak is, mint személyes bizonyosságtételt.

Anna számára ez nem hittétel volt már, hanem személyes tapasztalat. Ebből fakad a hálaéneke. Bár nyilván tanulta meg tudta, hitte is, hogy Ő meghallgatja az imádságot, de olvastuk, hogy nem volt mindig így az életében, hogy ennek öröme, ereje átjárva volna egész lényét. Hiszen tele volt a szíve fájdalommal, keserűséggel, és nagyon hosszú ideig szenvedett emiatt.

Az első fejezet ismerteti azt az alaphelyzetet, amelyben Anna élete vergődött. A gyermektelenség megalázó helyzetében, amikor vetélytársa, a másik feleség élvezettel bántotta, bosszantotta és ingerelte. Férje pedig hiába nagyon szerette és törődött vele, de megérteni nem tudta – hiszen neki voltak gyermekei Penninával – , segíteni meg nem tudott rajta.

Vannak élethelyzetek és harcok, amit az embernek egyedül kell megvívni, és nem csak az élet legutolsó pillanataira gondolok, amikor majd kilépünk ebből a földi létből. Anna helyzete is ilyen volt. Végül sokévi keserűség után egyszer Silóban az áldozatbemutatást követő lakoma után bement a szentélybe és őszinte imádságban kiöntötte a szívét az Úrnak. Nemcsak kiöntött valamit a nagyon teli pohárból, ahogyan sokszor szoktuk, hogy könnyebbüljön a helyzet. Ugyanis olyankor az történik, hogy ami ott marad, tovább ülepszik, sűrűsödik, zavarosodik és okoz gondot. Viszont sokszor éppen attól ódzkodunk, viszolygunk, hogy a szívünk tartalma napvilágra jöjjön, hiszen van benne szégyellni- vagy takargatnivaló... Anna akkor mindent kiöntött az Úr elé: fájdalmat, sérelmet, keserűséget, csalódást, haragot... ami csak volt benne. Mert Előtte lehet. Ő pedig betöltötte békességével. Hiszen most már teljesen Rá bízott mindent, az Ő kezébe tette le ezt a fájdalmát is. Fogadalmat is tett arra nézve, ha fiúgyermeket kap, azt egész életére az Úr szolgálatába adja, neki szenteli.

A mai fejezetben jutottunk el oda, hogy miután a kért gyermek megszületett, feltehetően mintegy 3 éves korában, ígérete szerint el is vitte őt Silóba Éli paphoz, hogy az Úr házában legyen, ami érzelmileg bizonyára nem volt könnyű lépés... De éppen akkor magasztalja Anna az Urat. Akkor, amikor Ő mindent beteljesített, és Anna is állhatta a szavát, valóra válthatta az ígérését. Jó látni, hogy nem szívet tépő fájdalommal vagy önsajnálattal merülve hagyja ott a kicsi Sámuelet, hanem úgy,

ahogyan arra ígéretet tett. Hiszen Isten hatalmát megtapasztalta. És szívét hála tölti be, hogy Isten kedvesen fogadta ezt a felajánlást. Pedig akkor még ez az egyetlen gyermeke van, csak később születnek meg a többiek.

Anna most Silóban újra imádkozik. De micsoda változás történt! Most nem magában, hangtalanul imádkozik, hanem hangosan ujjongva. Most nem szíve keserűségét önti ki az Úr előtt, hanem azt a hálát mondja el, ami nem fér meg benne, amivel annyira tele van a szíve, hogy majdnem szétfeszíti. Az Urat magasztalja, mert látja és tapasztalja hatalmát és szeretetét. *„Örömet szerzett szívemnek az Úr, felemelte arcomat az Úr/visszaadta erőmet az Úr.”* Az, aki úgy ment el, hogy nem volt többé az arca szomorú, most kifejezetten örömről szól. Emelt fővel, ragyogó arccal. Az Úr kiemelte őt megalázott helyzetéből, nem kell már szemlesütve járnia, levette róla a szégyent és a gyalázatot, kiütötte a bántó fegyvert vetélytársa kezéből. Szabadítás ez a számára a megalázott helyzetből. Felemelte arcomat — szarvamat, dicsőségemet — ez az alapkifejezés, azaz tisztességre, méltóságra juttatta. Erre csak Isten képes, és ez valóság, örvendezhet a szabadításnak.

Az is elhangzik Anna vallomásában, hogy *„Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk.”* Nincs Istenhez fogható, és ő megtart, mint a köszikla. És következnek azok a Mária énekében is található megállapítások, amelyek azt mondják el, hogy ahol az Úr cselekszik, egészen másképpen alakulnak a dolgok, mint azt az ember gondolná. *„A hősök íja összetörik, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra. A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki”.*

Ezek olyan felismerések, amelyekben azt láthatjuk, hogy az Úr cselekvése során egy másfajta rend érvényesül, mint amit az emberek kialakítottak és alkalmaznak. Olyan **rend** — és messiási vonásai vannak ennek a rendnek — ahol esélyt kap az, akinek az emberi gondolkodás és gyakorlat szerint nincs esélye. Ahogyan Annának sem volt esélye a tisztességre az emberek szemében, de még a sajátjában sem... De most látja, hogy minden az Ő hatalmában van, az is, hogy gyermeket adjon a gyermektelennek.

Egészen addig tart ez a felsorolás — és azt hiszem, itt van a mondanivaló csúcsa, hogy *„Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét”.* Vagyis Anna egészen a távoli jövőbe tekintő módon beszél Istenről, mint az élet uráról, aki nem csak ennek a földi életnek ura, hanem annak az életnek is, amit a halállal szemben vissza tud állítani, érvényesíteni — amikor kihoz a halálból és a halálra is étellel felel. Egyszerűen fogalmazva, Anna a feltámadásról szól. Nyilván nem olyan módon, ahogyan keresztyénként szólhatunk Jézus feltámadása kapcsán mi is a feltámadásról, de nem vitatja el Istentől ezt a hatalmat, hogy Ő, aki életnek és halálnak ura, érvényre tudja juttatni a halállal szemben az életet. Hitének olyan távoli

jövőbe tekintése ez, ami az Úr Jézus Krisztusban teljesedett be részben, és teljesedik majd ki az Ő visszajövetelkor. És milyen meglepő, hogy amikor még nincs a népnek királya sem, Anna hitben prófétai módon lát a jövőbe: „királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad (felemeli felkentjének szarvát — Károli fordítás).“ Itt is mintha már nem csak a majdani dávidi királyságra, hanem a Messiásra is utalna, a Úr Jézus Krisztusra. A „hatalmat ad“ ugyanazt a dicsőségre emelést fejezi ki, mint a „felemelte arcomat az Úr/visszaadta erőmet az Úr (felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban — Károli fordítás)“.

Ha belegondolunk, itt a bírák korában ez egy hallatlan prófétai kijelentésnek számít, ami mögött ott lehet az, amin Anna keresztülment, hogy ő is szinte halott állapotból támadt új életre, amikor Isten megkönyörült rajta. A szarv felmagasztaltatásának képe a dicsőség, a tisztelet, az erő, a hatalom megerősítését jelenti. A szarv képe tehát a tisztelet, a dicsőség, a hatalom és az erő szimbóluma. (Michelangelo szarvval ábrázolja Mózeset, amikor Isten dicsőségét akarja rajta megjeleníteni). Ha fölemeltetik valaki szarva, ez a boldog élethelyzetre utal. A lényeg pedig az Úr, aki ezt véghezvitte Anna életében — aki már nem volt szomorú, amikor kiöntötte szívét az Úr előtt és ígéretet kapott, de ez akkor teljesedett be, amikor megvalósult az ígéret és most ezért magasztalja Őt. Ahogyan majd az Úr Felkentjében — Dávidban és a dávidi Messiásban is megvalósul. Ilyen nagy titkokat is megoszthat az Úr azokkal, akik kiöntik Előtte a szívüket. *Ámen*

Imádság:

Urunk, köszönjük Anna énekét. Azt a hitbeli állapotot, amelyben így magasztalt Téged. Köszönjük, hogy hatalmas vagy, szabadító Isten, aki felemeled az elesettet, és dicsőségedet ragyogtatod az arcán. Áldunk azért, hogy nincs Hozzád fogható. Köszönjük, hogy meghallgatod az imádságokat, és gondod van az imádkozókra, akik előtted öntik ki lelküket. Te tudod, mi kiönteni valónk van, mi keseríti, sorvasztja az életünket, mi az akadálya annak, hogy őszintén Eléd boruljunk, és szabad kezed adjunk Neked az életünk felett, hogy felemelhesd arcunkat. Cselekedj bennünk irgalmas szeretetteddel.

Bocsásd meg Urunk, hogy az életünk nem így, nem ezzel a gazdag örvendezéssel szól Rólad, hogy sokszor beszélünk az elkeseredés, kilátástalanság jegyében, mintha elhagyott árvák lennénk, és nem a Te gyermekeid. Kérünk, emelj fel és tisztíts meg mindentől, ami rátelepedett a lelkünkre, add, hogy egész tartalmát ki tudjuk önteni Előtted és megvigasztalódva, mehessünk tovább, Veled a szívünkben. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás...

Ének: 200. dicséret — *Ó, maradj kegyelmeddel...*